

Avertismente paralele - Numărul unu

Revelația lui Isus Hristos: Înțelegerea avertizării finale pentru omenire

Jeff Pippenger

2023-08-08

„Descoperirea lui Isus Hristos” este deschisă poporului lui Dumnezeu când „vremea este aproape”. Ultimul mesaj de avertizare pentru omenire este dat chiar înainte de încheierea timpului de probă al omului, iar acel mesaj final este reprezentat în mai multe linii profetice din Biblie. În Apocalipsa paisprezece, acel mesaj final de avertizare este reprezentat prin trei îngeri.

Și am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având Evanghelia veșnică, pentru a o vesti celor ce locuiesc pe pământ, și oricărui neam, și seminție, și limbă, și popor, zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă; căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.

Și a urmat un alt înger, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, pentru că a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei.

Și al treilea înger a urmat după ei, zicând cu glas tare: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe fruntea sa sau pe mâna sa, acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în potirul indignării Sale; și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se înalță în vecii vecilor; și nu au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților: aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Apocalipsa 14:6–12.

În capitolul optsprezece din Apocalipsa, același mesaj vestește căderea Babilonului.

Și după aceste lucruri am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. Și a strigat cu glas puternic, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș al demonilor, închisoare a oricărui duh necurat și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei. Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din plăgile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Apocalipsa 18:1–5.

Linia profetică a istoriei, sau am putea spune, succesiunea de evenimente reprezentată de îngerul care luminează pământul cu slava sa în capitolul optsprezece, reprezintă evenimentele care conduc la încheierea judecății, la încheierea timpului de probă și la cele șapte plăgi de pe urmă. Istoria profetică reprezentată în capitolul optsprezece se desfășoară „în paralel” cu linia istoriei profetice reprezentată de cei trei îngeri din capitolul paisprezece.

„Dumnezeu a dat mesajelor din Apocalipsa 14 locul lor în șirul profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Mesajele primului și celui de-al

doilea înger sunt încă adevăr pentru acest timp și trebuie să meargă în paralel cu acesta care urmează. Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. «După aceste lucruri», a spus Ioan, «am văzut un alt înger coborându-se din cer, având mare putere, și pământul s-a luminat de slava lui.» În această iluminare, lumina tuturor celor trei mesaje este unită.” The 1888 Materials, 803, 804.

Cei trei îngeri din capitolul paisprezece, zburând prin mijlocul cerului, simbolizează un mesaj mondial care se încheie cu semnul fiarei și cu încheierea timpului de probă. În capitolul optsprezece, întregul pământ este luminat de slava îngerului al cărui mesaj se încheie de asemenea cu încheierea timpului de probă.

Mesajul care este reprezentat simbolic de trei îngeri în capitolul paisprezece și care este, de asemenea, reprezentat de îngerul care coboară în capitolul optsprezece constituie două ilustrații ale aceleiași solii de avertizare. În Biblie nu există nimic redundant, nimic irosit. Faptul că exact aceeași solie este identificată de Ioan de mai mult de o dată reprezintă o accentuare a importanței mesajului și ilustrează metoda divină de învățare, care este o regulă biblică numită „repetăți și extindeți”. Aducerea împreună a două linii de istorie profetică descoperă adevăruri care nu ar fi recunoscute în niciuna dintre linii atunci când sunt considerate separat una de cealaltă. Astăzi, dacă ați aduce în instanță doi martori ai aceluiași eveniment pentru a depune mărturie, este foarte posibil ca ei să ofere relatări opuse, pe baza ideologiei lor politice sau sociale. Nu acesta este cazul martorilor biblici; ei sunt întotdeauna în acord, iar dacă vi se pare că nu sunt de acord, atunci priviți ceva în mod greșit.

Cele două ilustrații pe care le avem în vedere constituie același mesaj de avertizare pe care cartea lui Maleahi îl prezintă ca întoarcerea profetului Ilie. Toate trei mesajele sosesc înainte de încheierea timpului de probă — căci mesajul de avertizare cuprins în toate cele trei linii de profeție nu este dat doar înainte de încheierea timpului de probă, ci însăși încheierea timpului de probă este punctul de referință, subiectul, dacă vreți, al fiecăruia dintre acele mesaje de avertizare. De fapt, dacă vreun mesaj de avertizare este proclamat sau ilustrat de vreun profet, el este același avertisment ca în Apocalipsa paisprezece, optsprezece și în profeția lui Ilie din Maleahi.

Aceste trei linii ale profeției pot fi arătate cu ușurință că se desfășoară în paralel una cu cealaltă. Acestea fiind spuse, există două surse principale de informație în profeția biblică. Una este identificarea succesiunii evenimentelor care se desfășoară la sfârșitul lumii. Cealaltă sursă de informație este ilustrarea activităților profetilor legate de mesajul care conturează evenimentele viitoare.

Există două reguli care merită luate în considerare în legătură cu aceste idei. Prima este că toți profeții vorbesc despre sfârșitul lumii, acolo unde se încheie timpul de probă.

“Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lui decât pentru a noastră, astfel încât prorocia lor este valabilă pentru noi. «Și toate aceste lucruri li s-au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.» 1 Corinteni 10:11. «Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi erau slujitorii acestor lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au

propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.» 1 Petru 1:12....”

„Biblia și-a adunat și și-a legat laolaltă comorile pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și toate desfășurările solemne ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste ultime zile.” Selected Messages, cartea 3, 338, 339.

Toate mesajele profetice ale Bibliei sunt „în vigoare pentru noi”, „peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. Această regulă, împreună cu o altă regulă care identifică „lucrurile” pe care Duhul Sfânt le-a „modelat”, „atât în darea profeției, cât și” de asemenea „în evenimentele înfățișate”, adaugă greutate afirmației că evenimentele profetice de la începutul unei profeții prefigurează și se desfășoară în paralel cu evenimentele profetice de la sfârșitul oricărei profeții date.

„Este nevoie de un studiu mult mai aprofundat al Cuvântului lui Dumnezeu; îndeosebi, Daniel și Apocalipsa trebuie să primească o atenție cum nu au mai primit niciodată în istoria lucrării noastre. S-ar putea să avem mai puțin de spus, pe anumite linii, cu privire la puterea romană și la papalitate; însă ar trebui să atragem atenția asupra a ceea ce au scris profeții și apostolii sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate, încât să învețe că agentul omenesc trebuie să fie ținut deoparte, ascuns în Hristos, iar Domnul Dumnezeu al cerului și Legea Sa trebuie să fie înălțați. Citiți cartea lui Daniel. Rechemăți, punct cu punct, istoria împărățiilor reprezentate acolo.” Testimonies to Ministers, 112.

„Duhul Sfânt a rânduit astfel lucrurile, atât în darea profeției, cât și în evenimentele înfățișate.” În „darea profeției și în evenimentele înfățișate”, „lucrurile” au fost „astfel rânduite” de „Duhul Sfânt”, încât atât „darea profeției”, cât și „evenimentele înfățișate” trebuie să fie recunoscute ca inspirate și aplicate la ilustrarea profetică a sfârșitului lumii.

Ioan a primit profeția de la Gabriel și i s-a spus s-o scrie într-o carte și s-o trimită bisericilor. Pe atunci era persecutat de Roma; fusese exilat într-un fel care ar corespunde cu ceea ce, în lumea de astăzi, s-ar numi un centru de detenție secret. În acea împrejurare, Ioan era la fel de izolat de omenire cum este orice prizonier din Guantanamo Bay.

Ioan arată că vedenia a avut loc în timp ce se închina în Sabatul zilei a șaptea, care este Ziua Domnului.

Căci Fiul omului este Domn chiar și al zilei de Sabat. Matei 12:8.

În timp ce se închina în Duhul, a auzit înapoia sa un glas puternic.

Eu, João, que também sou vosso irmão e companheiro na tribulação, no reino e na perseverança em Jesus Cristo, estava na ilha chamada Patmos, por causa da palavra de Deus e do testemunho de Jesus Cristo. Achei-me em espírito no dia do Senhor, e ouvi por detrás de mim uma grande voz, como de trombeta, que dizia: Eu sou o Alfa e o Ômega, o primeiro e o último; e: O que vês, escreve-o num livro e envia-o às sete igrejas que estão na Ásia: a Éfeso, e a Esmirna, e a Pérgamo, e a Tiatira, e a Sardes, e a Filadélfia, e a Laodiceia. Apocalipse 1:9–11.

Ioan, mediul său și împrejurările prezentate îl descriu ca pe unul care este persecutat pentru că este un păzitor al Sabatului zilei a șaptea, dar și ca pe unul care este persecutat deoarece crede atât în Biblie, cât și în scrierile lui Ellen White, care sunt „mărturia lui Isus”. El aude înapoia lui un glas puternic, pe care se întoarce să-l vadă, iar prin aceasta el reprezintă un adventist de ziua a șaptea de la sfârșitul lumii, care aude un glas înapoia sa spunând: „aceasta este calea, mergeți pe ea”.

Toate liniile profetice se desfășoară în paralel la sfârșitul lumii.

„În Apocalipsa toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie.” Faptele apostolilor, 585.

Orice proroc care aude un glas înapoia sa se armonizează cu Ioan în ilustrarea poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul lumii. Ioan a auzit un glas înapoia lui, care i-a dat instrucțiuni. Și Isaia a auzit un glas de îndrumare.

De aceea Domnul va aștepta, ca să vă fie milostiv; și de aceea Se va înălța, ca să aibă îndurare de voi; căci Domnul este un Dumnezeu al judecății: binecuvântați sunt toți cei ce-L așteaptă.

Căci poporul va locui în Sion, la Ierusalim; nu vei mai plânge. El Se va îndura cu mult har de tine la glasul strigăturii tale; când îl va auzi, îți va răspunde. Și, deși Domnul vă va da pâinea necazului și apa întristării, totuși învățătorii tăi nu vor mai fi ascunși într-un colț, ci ochii tăi îi vor vedea pe învățătorii tăi. Și urechile tale vor auzi înapoia ta un cuvânt, zicând: „Aceasta este calea, umblați pe ea”, când vă veți abate la dreapta și când vă veți abate la stânga. Isaia 30:18–21.

សំណល់បុរាណសាស្ត្ររបស់ព្រះ បានឮសំឡេងមួយពីខាងក្រោយពួកគេ ដដែលបញ្ជាក់ថា គឺជាការលាងស្រោចប្រជាជន។ បន្ទាប់មក ពួកគេត្រូវសម្រេចចិត្តថា គឺជាការលាងស្រោចប្រជាជន។ បុរាណសាស្ត្របានកំណត់ដោយយ៉ូហាន និងអសោយ គឺជាបុរាណសាស្ត្រចុងបញ្ចប់នៃលោកិយ ដដែលដាក់ព្រះអម្ពចាស់ ខណៈដដែលទ្រង់ពន្យារពេល ហើយអសោយប្រាប់យើងថា ទ្រង់ពន្យារពេល ពីព្រោះទ្រង់ជាព្រះនៃការជំនុំជម្រះ។ ចាប់តាំងពីដើមកំណើតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមីឡិវាយ ក្នុងឆ្នាំ 1798 រហូតដល់ការបិទទ្វារព្រះគុណសម្រាប់អាដុល្លែនីម នៃពេលចុងបញ្ចប់ដ៏អាក្រក់ ព្រះកំពុងសម្រេចការជំនុំជម្រះនៃក្នុងទិសកុការនៃស្ថានសួគ៌។ ព្រះបន្ទូលសន្យាគឺថា អស់អ្នកដដែលដាក់ព្រះអម្ពចាស់ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការជំនុំជម្រះ នឹងទទួលបានព្រះពរ។

Poporul lui Dumnezeu, care este binecuvântat pentru că așteaptă, este reprezentat de fecioarele care îl așteaptă pe Mire în parabola celor zece fecioare. Toate zece au adormit, iar apoi, la miezul nopții, sosește o criză care desparte fecioarele adormite în două clase. O clasă auzise un glas înapoia lor și se întorsese să vadă glasul care le instruia cu privire la calea pe care trebuiau să meargă, iar cealaltă clasă a refuzat să se întoarcă și să audă glasul — în ciuda faptului că mesajul care străbate întreaga carte a Apocalipsei este: „Cine are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul.”

„Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist.” Tragedia veacurilor, 393.

Johannes vertegenwoordigt het adventistische volk dat zich tot het verleden wendt om de toekomst te begrijpen. Wanneer zij, zoals Johannes, „een woord achter” zich horen, omvat dat woord ook de

instructie die gegeven wordt in Jesaja's getuigenis van deezelfde gebeurtenis. Jesaja's instructie luidde: „dit is de weg, wandelt gij daarop, wanneer gij naar rechts afslaat en wanneer gij naar links afslaat.” De wijze maagden in Daniël twaalf begripen de vermeerdering van kennis aan het einde van de wereld, omdat zij „heen en weer gegaan” waren in het woord om de levengevende kennis te verstaan die ontsloten was.

Dar tu, o Daniele, ține ascunse aceste cuvinte și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga încoace și încolo, și cunoștința va crește. Daniel 12:4.

Profeții pe care îi avem în vedere îi reprezintă pe adventiștii de ziua a șaptea în perioada istoriei în care judecata ajunge la încheiere și timpul de probă se încheie. Cei reprezentați ca fecioarele înțelepte aud un glas înapoia lor, zicând: aceasta este calea, mergeți pe ea, iar El făgăduiește să-i călăuzească pe cale când se abat la stânga sau la dreapta. „A alerga încoace și încolo”, așa cum fac fecioarele înțelepte când cartea este desigilată, este un simbol al studiului Bibliei. Natura ne învață că, pentru a alerga, trebuie mai întâi să înveți să mergi, iar mărturia lui Isaia spune că, dacă ascuți glasul dinapoia ta, El te va călăuzi în studiul Cuvântului Său, fie că te întorci spre Vechiul Testament (stânga), fie spre Noul Testament (dreapta). Deschide Biblia, și El te va călăuzi prin glasul Său. Însă, pentru adventiștii de ziua a șaptea de la sfârșitul lumii, aceasta mai înseamnă și că El te va călăuzi când deschizi Biblia (stânga) și când deschizi Spiritul Profeției (dreapta).

Calea de urmat devine și mai precisă atunci când se adaugă mărturia lui Ieremia.

Așa zice Domnul: „Stați în drumuri, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Dar ei au zis: „Nu vom umbla pe ea.” Am pus și străjeri peste voi, zicând: „Luați aminte la sunetul trâmbiței.” Dar ei au zis: „Nu vom lua aminte.”

Nuko nimwumve, yemwe amitundu, ndipo dziwani, inu msonkhano, zimene ziri pakati pawo. Imvanso, iwe dziko lapansi: taona, ndidzabweretsa tsoka pa anthu awa, ndilo chipatso cha maganizo awo, chifukwa sanamvere mawu anga, ngakhalenso chilamulo changa, koma achikana. Yeremiya 6:16–19.

Există două categorii de închinători în acest pasaj. Un grup cercetează toate „căile” și alege să umble pe „cărările cele vechi”. Ei au fost în stare să aleagă „calea cea bună” dintre toate celelalte „căi” posibile, pentru că sunt dintre aceia care au ascultat glasul dinapoia lor, iar acel glas i-a înștiințat: „aceasta este calea, umblați pe ea.” Ioan îi reprezintă pe aceia care aud glasul dinapoia lor, un glas din „cărările cele vechi”.

„Așa zice Domnul: Stați în drumuri, priviți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună, și umblați pe ea.” Ieremia 6:16.

„Keho a se leke ho qhaqha metheo ya tumelo ya rona—metheo e ileng ya bewa qalong ya mosebetsi wa rona ka thuto e nang le thapelo ya Lentswe le ka tshenolo. Hodima metheo ena re ntse re haha ka dilemo tse mashome a mahlano tse fetileng. Batho ba ka nna ba nahana hore ba fumane tsela e ntjha le hore ba ka beha motheo o tiileng ho feta oo o seng o behilwe. Empa hona ke thetso e kgolo. Ha ho motho ya ka behang motheo o mong ntle ho oo o seng o behilwe.

„În trecut, mulți s-au apucat să clădească o credință nouă, să statornicească principii noi. Dar cât timp a dăinuit zidirea lor? Curând s-a prăbușit, căci nu era întemeiată pe Stâncă.

„Ni primii ucenici nu au trebuit să înfrunte spusele oamenilor? Nu au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, spunând: „Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă.” 1 Corinteni 3:11.

„Astfel, trebuie să păstrăm neclintit până la sfârșit începutul încrederii noastre. Cuvinte de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, scoțându-l din lume, punct cu punct, în lumina clară a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Testimonies, volumul 8, 296, 297.

Dar mai există un alt grup în linia lui Ieremia, iar acea „adunare”, așa cum îi identifică el, a zidit o casă care reprezintă o credință nouă, iar acea casă cade pentru că nu a fost zidită pe stâncă. Acea casă este Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea sau, așa cum identifică Ioan aceeași biserică — sinagoga Satanei.

A refuza să ascuți înseamnă a respinge „cuvintele” Lui și „legea” Lui. Din pricina răzvrătirii lor împotriva întoarcerii și umblării pe cărările cele vechi, precum și a refuzului lor de a asculta mesajul trâmbiței al străjerului, Dumnezeu va aduce nenorocire asupra poporului pe care Ieremia îl identifică drept o „adunare rea”. Modul în care Dumnezeu Se poartă cu biserica Laodiceii a Adventiștilor de Ziua a Șaptea este un subiect al profeției biblice. Profetul Osea adaugă la trăsăturile „adunării rele” atunci când vorbește despre motivul pentru care ei sunt lepădați.

Poporul Meu este nimicit din lipsă de cunoștință; pentru că ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi mai fii preot; fiindcă ai uitat legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Ei sunt lepădați din pricina lipsei de cunoștință, care reprezintă un mesaj desigilat la vremea sfârșitului. Dumnezeu pune aici capăt relației Sale de legământ cu poporul Său în acest pasaj, căci îi numește în mod direct: „Poporul Meu!” Pentru că L-au respins pe Hristos și au uitat Legea Sa, ei nu vor mai fi preoți pentru Dumnezeu. Când poporul lui Dumnezeu intră în legământ cu Dumnezeu, El îi face preoți și împărați. Când Dumnezeu a intrat în legământ cu Israelul din vechime, El a declarat prin Moise:

Şimdi ise, eğer gerçekten sesime itaat eder ve antlaşmamı tutarsanız, bütün halklar arasında benim has hazinem olacaksınız; çünkü bütün yeryüzü benimdir. Ve siz benim için kâhinler krallığı ve kutsal bir millet olacaksınız. İsrail oğullarına söyleyeceğin sözler bunlardır. Mısır'dan Çıkış 19:5, 6.

Când Dumnezeu a încheiat un legământ cu biserica creștină, El a declarat prin Petru:

Însă voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor deosebit, ca să vestiți virtuțile Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare. 1 Petru 2:9, 10.

Petru, în aceste versete, se referă la trecerea de la Israelul antic, ca popor ales al legământului lui Dumnezeu, la biserica creștină, atunci când afirmă că „odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu”. Când iudeii s-au despărțit de Dumnezeu, Domnul a încheiat legământ cu biserica creștină. Ambele au fost socotite ca națiuni de preoți atâta vreme cât au fost unite cu Domnul.

A fi lepădat ca preot arată că odinioară ai fost un popor al legământului. Adventiștii de Ziua a Șaptea au intrat în legământ cu Domnul la începutul istoriei adventiste. Biserica din pustie a ieșit din Reformațiune, dar a respins solia millerită și, astfel, s-a despărțit de Dumnezeu în timpul istoriei soliilor primului și celui de-al doilea înger. Despărțirea finală a avut loc la venirea celui de-al doilea înger, iar declarația a fost că nu mai era o fiică a lui Hristos, ci devenise o fiică a Babilonului. Imediat după aceea, în timpul Strigătului de la Miezul Noptii, Dumnezeu Și-a chemat noua mireasă la căsătoria legământului.

Cele două table care au fost simbolul legământului pentru Israelul antic au fost cele două table ale Celor Zece Porunci, iar cele două table pentru Israelul spiritual modern sunt cele două table ale lui Habacuc, așa cum sunt reprezentate de hărțile din 1843 și 1850. Poporul legământului, pe care inspirația l-a identificat în mod repetat ca fiind Laodicea, a lepădat vechile cărări, a refuzat să asculte glasul dinapoi a lui și, prin urmare, repetă istoria de încheiere a Israelului antic, fiind vărsat din gura Domnului. De ce se întâmplă aceasta celor pe care El îi numește „poporul Meu”?

Parabola celor zece fecioare, care ilustrează experiența adventismului, se împlinește de două ori: o dată la începutul, iar apoi la încheierea adventismului. Sora White învață că parabola s-a împlinit și se va împlini până la cea mai mică literă și, de asemenea, că parabola trebuie întotdeauna înțeleasă ca adevăr prezent, după cum este și îngerul al treilea.

„Adesea mi se atrage atenția asupra pildei celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această pildă a fost și va fi împlinită până la cea mai mică literă, căci are o aplicare specială pentru acest timp și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului.” Review and Herald, 19 august 1890.

Adventismul millerit a împlinit perioada de așteptare din parabolă între predicția lor nereușită pentru anul 1843 și predicția corectă pentru 22 octombrie 1844. Detaliile profetice ale acestei istorii sunt numeroase și importante, însă doresc doar să arăt că parabola celor zece fecioare este legată în mod direct de al treilea înger, așa cum tocmai a afirmat sora White.

De la 1798 până la 22 octombrie 1844, solia primului înger a vestit deschiderea judecății. Chiar înainte ca judecata să înceapă, s-a împlinit strigătul de la miezul nopții din parabola celor zece fecioare. Prin urmare, atunci când al treilea înger vestește încheierea judecății, vestirea strigătului de la miezul nopții va fi din nou repetată.

Recunoașterea faptului că bisericile protestante respinseseră solia lui Dumnezeu, devenind astfel fiicele Babilonului, a constituit venirea soliei celui de-al doilea înger și începutul timpului de întârziere din parabolă, care se „împlinea până la ultima literă”. Domnul nu S-a întors în 1843; El a

întârziat pentru a încerca și a binecuvânta fecioarele. Vestirea soliei celui de-al doilea înger, care identifica bisericile protestante drept fiice ale Babilonului, a fost o chemare adresată celor care se aflau încă în acele biserici căzute să iasă și să stea alături de milleriți și de înțelegerea lor asupra profețiilor. La adunarea de tabără de la Exeter, Samuel Snow a oferit dovezile necesare pentru a confirma venirea Domnului la 22 octombrie 1844, iar solia Strigătului de la Miezul Noptii a străbătut țara asemenea unui val uriaș. Apoi, al treilea înger a sosit odată cu Marea Dezamăgire din 22 octombrie 1844.

Aceasta a fost o scurtă sinteză a unei istorii de început, din care am omis multe aspecte, pentru a izola câteva puncte care par mai relevante pentru ceea ce abordăm.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.